

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 31 DECEMBER.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Pius IX.

Wij hebben de eer gehad den volgenden brief te ontvangen van M. den deken van Tongeren :

Tongeren, den 29 december 1870.

Mijnheer de Directeur van den Postrijder.

Uwe twee dagbladen, de *Courrier du Limbourg* en de *Postrijder*, van den 24 dezer maand, hebben mij aangekondigd dat zij weldra de gewoontelijke onderschrijvingslijst der nieuwjaarsgeschenken voor onzen H. Vader den Paus zult openen.

Gelijk de verledene jaren zend ik u mijne persoonlijke gift en de lijst dergenen die mij hunne offerande voor Zijne Heiligheid hebben toevertrouwd.

Gaarne belast ik mij de nieuwjaarsgeschenken der gevers aan u te zenden, wanneer deze hunne giften liever bij mij dan direct op uw bureau willen storten.

De offeranden zullen op mijne lijsten aangegeekend worden zoo als de weldoeners het verlangen, of met hunne namen of als naamloos. Alle giften, groote en kleine, zullen met dank ontvangen worden.

In 1870 hebt gij door mijne tusschenkomst over de twee duizend franken ontvangen ; ik heb rede van te gelooven dat het jaar 1871 niet minder zal opleveren dan 1870, hetgeen u de voldoening heeft gegeven op uwe dagbladen in te schrijven de aanzienlijke som van van 4447 franken waarvan 3709 franken aan het dekenaat van Tongeren toebehooren.

Ik neem deze openbare gelegenheid waar, om mijne hartelijke dankbaarheid aan alle weldoeners aan te bieden die mij hunne aalmoes aanvertrouwd hebben of zullen aanbetrouwen.

De kinderen der Kerk begrijpen de noodwendigheid en den dringenden nood van onzen geestelijken Vader te helpen die sedert den 20 september laatsleden van al het erfgoed van den H. Petrus is beroofd geworden.

De dochter des Geloofs is de kristelijke liefde ; deze moet toenemen na mate dat de noodwendigheden van den Plaatsvervanger van Jesus Christus zich vermeederen.

Nadat hij tegen de revolutie met verwonderlijken moed en met heldhaftige standvastigheid heeft gestreden, is Pius IX. de vereenswaardigste figuur dezer aarde, heden de gevege van eenen heiligschendenden en geëx-

communiceerden verweldiger. Ingesloten in het Vaticaan, heeft de Stedehouder van Jesus-Christus recht tot onze gebeden, tot onze aalmoesen en tot onze kinderlijke verkleeftheid.

Het is de zaak der goede katholieken van alle landen den Herder der herders te ondersteunen, opdat hij aan het noodige van den tijd kunne voldoen. Vooral voor ons katholieke Belgen gaat het waardig te blijven van de eereplaats welke wij in de hoogachting der kristelijke wereld en in het vaderlijk hert van Pius IX hebben verworven.

De genegenheid en liefde waarmede dit groot en edel hart voor België is beziel, zijn zoodanig dat, in geval van gelwongen vertrek uit Rome, ons dierbaar vaderland waarschijnlijk het geluk zal hebben, het onfeilbaar opperhoofd der algemeene Kerk voor eenigen tijd te bezitten.

Wegens deze redenen mag ik den Navolger van den H. Petrus dringendst aanbevelen in de gebeden en in de middadigheid mijner eerwaarde geestelijkheid, mijner goede parochie en der 24 parochiën die het dekenaat van Tongeren uitmaken.

Een man van vertrouwen zal de nieuwjaarsgiften van het bisdom in de pauselijke handen gaan nederleggen.

Ontvang, Mijnheer Directeur, de nieuwe verzekering van mijnen eerbied.

J.-L. REINARTZ, DEKEN.

1 ^o LIJST.	
M. Oscar Schaezen	fr. 100,00
M ^{me} v ^o Jansen	25,00
M. Schaezen, eere-voorzitter bij het Hof van beroep	50,00
M. Beckers, advocaat te Bilsen	5,00
M. Collée, uitgever	10,00

Ontvangen door de tusschenkomst van M. den deken :	
M. Reinartz	420,00
Een onbekende	5,00
Helena D'huys, keukenmeid	5,00
Margareta Vrancken	5,00
Een werkmans	1,00
Twee arme dochters	0,50
Totaal	fr. 524,50

De *Postrijder* heeft het over lang gezegd : indien men de volkeren raadpleegde of ten minste indien men hun de waarheid bekend maakte, dan zou waarschijnlijk de oorlog nooit uitbreken ofwel de oorlog zou niet dan voor rechtvaardige reden ondernomen worden.

sinds lang den catechismus en den weg naar de kerk verloor hadden. Die lieden gingen druk naar de stad, redetwisten in de kroegen, lazen en verspreidden schandelijke geschriften tegen alles wat edel, grootsch en eerbiedwaardig was. Op zekeren dag eindelijk werd er hetgeen men een club, een revolutionnair comité noemde, in ons vreedzaam dorp ongericht.

Sinds dat ogenblik was het voor ieder, die zich de moeite wilde geven, van na te denken, duidelijk, dat de laatste dagen van de Commanderie en de kapel van O. L. Vrouw van Fay angebroken waren. Onze meesters waren den weg der ballingschap opgegaan, ons alle vrijheid en volmacht latende om hunne bezittingen te beheeren en hun hun geld te doen toekomen.

Na vaders dood was Pierre in het klooster der Trappisten van Grace-Dieu gegaan, waar hij stierf kort voor dat de monniken daaruit verdreven werden. Maimeuf was met onze zuster Eleonore onze meesters op vreemden bodem gevolgd ; Mathieu was in betrekking op het kasteel Vayte. Alleen Jean Claude was nog bij ons meisjes te huis, toen de vervolgingen een aanvang namen en ziehieri bij welke gelegenheid.

In de maand Februari 1791 hadden de eerwaarde heeren Marescot, onze pastoor, en Prince, zijn kapellaan, den eed afgelegd, maar onder voorbehoud van hunne onderwerping aan het gezag en aan de geheele leer der H. Kerk. Dit was het niet, wat de patriotten wilden ; zij namen hiermede geen genoegen. Daar men echter nog eenige gematigheid in acht nam, stelden zij zich tevreden met te keffen, even als de kleine hondjes, die niet kunnen bijten. Dit geschreeuw had nogtans eindelijk ten gevolge, dat het de opmerksaamheid van het departement trok ; er werd een nieuwe eed gevorderd. Wel verre van aan dezen wensch te voldoen, betuigden onze eerwaardige herders nog sterker hunne gehechtheid

Ongelukkiglijk wij zijn zoo verre nog niet gevorderd. De volkeren zijn nog niet wijs genoeg om hunne zaken zelve te willen drijven en het getal onnoozelaars is te groot om hun te doen begrijpen dat de machtige potentaten hun persoonlijk belang veel hooger achten dan het recht der volkeren.

Doch indien wij ons de balladigheden van den oorlog moeten getroosten, — omdat wij dezelve niet kunnen beletten, — ten minste moesten wij kunnen eischen dat de oorlog gevoerd werd in voorwaarden die overeen komen met de menschlievende gevoelens onzer verlichte eeuw.

Wanneer men de oude kronijken, met hunne verhalen van groote oorlogen niet alleen van volk tegen volk, maar van heer tegen heer, van kasteel tegen kasteel, dan staat men stom voor de barbaarschheden van dien tijd ; men geloof er nauwelijks de helft van en men doet het boek toe zeggende : de tijden zijn voorbij.

Heden zien wij dien tijd weer herboren worden ; heden doet M. von Bismarck het principie herleven dat de brutale kracht het recht moet beheerschen.

Onze schitterende eeuw spreekt gaarne van vrijheid en recht ! Hare menschlievendheid kent geen palen. Hospitalen worden opgericht voor behoeftigen, scholen gesticht om het kosteloos onderwijs aan het kind des werkmans te bezorgen ; liefdadige genootschappen vereenigen zich om allen nood bij te staan.

Maar te gelijker tijd dat er in elke behoefte van het lijdend mensdom zoo ruimschoots mogelijk wordt voorzien, blijft er eene barbaarschheid bestaan die geenszins met de teerhartige gevoelens onzer eeuw overeen komt. Op eenen wenk van eenen Bismarck moeten duizende menschenlevens geslachtodder worden, om de grillen van eenen potentaat te voldoen, moet het bloed stroomen langs de verwoeste akkers en omdat M. Benedetti, de franche ambassadeur te Berlijn, een schuin gezicht getrokken had, moet eene gansche landstreek in vuur en bloed staan.

Men heeft goed zeggen dat het de volkeren zijn die de gouvernementen ten oorlog aanhijlen ; dat is enkel eene dwaasheid. Het volk heeft alles te verliezen en volstrekt niets te winnen met den oorlog. Hetgeen den oorlog aanstoot dat is de ambitie der monarken. Die zucht naar den militairen roem moet dus uit het hart der koningen kunnen gebannen worden. De koningen, in plaats van zich in den ijdeln rook der glorie te verlustigen, moeten de vaders, de beschermers, de herders hunner volkeren worden. Op deze voorwaarde alleen kunnen zij de zending volbrengen welke de

aan de Kerk.

Gekwetst in hetgeen het zijne waardigheid en zijn gezag noemde, verklaarde het revolutionnair comité de heeren Marescot en Prince weerspannig aan de wet en het pastoraat van Dampierre vacant. Degenen, die in de parochie aan het hoofd stonden van die aan de priesters en den godsdienst vijandige beweging, zouden wel verder hebben willen gaan, maar zij vreesden nog, want de brave lieden kwamen rond voor hunne meening uit en verklaarden hun pastoor te zullen verdedigen. Voor het oogenblik bepaalde men zich derhalve tot bedreigingen, tot min of meer openlijke plagerijen, naar mate de partij der boozen aangroeyde en zich gesterkt voelde door de maatregelen van gestrengheid, die van lieverlede overal begonnen genomen te worden.

De pastoor en de kapellaan bleven derhalve, beschermd door den eerbied en de liefde hunner parochianen. Maar het noodlottig tijdstip naderde waarop hunne bediening onmogelijk zou worden. Wij hielden hen zoo onauwkeurig mogelijk op de hoogte van hetgeen er tegen hen beraamd werd ; mijn broeder Jean-Claude ging zelfs herhaalde malen de wacht houden bij de pastorie, om er de patriotten af te houden, die gezworen hadden haar in brand te steken.

Op den 2 oktober 1792 werd er eindelijk een bevel tot vangenneming verkregen tegen de beide priesters, ten gevolge van eene nieuwe tegen hen ingebrachte grief ; zij hadden geweigerd den berderlijken brief van Seguin, zoogenoemd beschop van Besaçon af te kondigen. Dat dekreet was nauwelijks uitgevaardigd, of wij waren er van onderdicht en gaf mijn broeder er den pastoor kennis van.

« Ik verwachtte zulks, » antwoordde de vrome grijsaard bedaad ; « een ding heeft mij steeds verwonderd, dat men zoolang gewacht heeft. » « Welnu ! mijnheer, men kan die misdaad

goddelijke en menscheijke wetten hoo opleggen.

Z. H. Pius IX, die den 16 juni 1846 paus gekozen werd, heeft sedert verleden donderdag, 29 december, eenen dag langer geregeerd dan zijn voorganger Pius VI, wiens pontifikaat 24 jaren, 6 maanden en 4 dagen duurde. Sedert den H. Petrus is Pius IX de eenigste Paus die gedurende zoo langen tijd den pauselijken Stoel bekleed heeft.

Moge de Hemel dit vruchtbaar en glorierijk pontifikaat nog lang beschermen. Moge Pius IX de jaren bereiken van Petrus en na den kerk der smerten welke de Revolutie hem aanbiedt geleid te hebben, moge hij alvorens te sterven getuigen zijn van de zegepraal der kerk en des H. Stoel.

Dit is de wensch die met nieuwjaar uit alle oprecht katholieke harten zal ten Hemel gaan.

Herinrichting der burgerwacht.

In een katholiek dagblad treffen wij de volgende bijzonderheden aan over het wetsontwerp der Commissie, gelast is met het bestudeeren van de herinrichting der Burgerwacht ;

« De Burgerwacht, zooals zij den dag van heden ingericht is, zou afgeschafte en vervangen worden door eene soort van mobiele garde het jaarlijksche contingent zou gebracht worden op 35 duizend man ; eerst en vooral zou het gevormd worden door mannen, die hun diensttijd in het leger gansch zouden vervuld hebben, tot den ouderdom van 40 jaren.

» Het contingent zou worden volledigd, door eerst al de jongelingen te nemen die, voor hunne loting, het inzicht te kennen geven van zich te doen vervangen, wanneer zij in dit geval een goed nummer trekken. Zij zouden dienst doen tot den ouderdom van 52 jaren ; vervolgens voor dezelfde van den ouderdom van 52 tot 40 jaren, eindelijk door al de jongelingen, andere dan dergenen waarover gesproken is, en die bij de loting goede nummers zouden getrokken hebben.

» De officieren zouden uitsluitend genomen worden tusschen de oude officieren of onderofficieren van het leger. Al de examen zouden plaats hebben voor jury's samengesteld uit officieren van het leger. Het getal wapenoefeningen zou vastgesteld worden op 24 per jaar, en iedere wapenoefening zou 24 uren duren.

» Wanneer men met goeden uitslag een verder te bepalen examen zou afgelegd hebben, zullen de burgerwachten slechts twaalf wapenoefeningen bij te wonen hebben. »

door de vlucht voorkomen ; want de tijdging is nog niet ruchtbaar en zal dit waarschijnlijk niet zijn vóór den avond of van nacht, wanneer men tot uwe vangenneming zal overgaan. »

« Luister, mijn vriend, » hernam de grijsaard glimlachende, « zij zullen komen, wanneer het den goeden God behaagt ; op mijne jaren vlucht men geen gevangenis of dood meer ; men wacht af »

Te vergeefs bleef mijn broeder aandringen ; het besluit van den pastoor was genomen en stond vast.

« Ik moet het voorbeeld geven aan mijne kade en haar bewijzen, dat een priester van Jesus-Christus geen dood of gevangenschap, geen lijden of kwellingen ducht, wanneer het zijn geloof betreft. Buitendien, mijn tijd is volbracht, mijne taak is af, mijn geloof ongeschonden en mijne bediening geschorst door de menschen ; mij blijft alleen over mij tot de eeuwigheid voor te bereiden en misschien is een gevangenhok de beste oel voor zulk eene voorbereiding.

« Maar, » ging hij, zich tot zijn kapellaan wendende, voort, die alles stilzwijgend had aangehoord, « dit is niet het geval met u, mijnheer Prince. Gij zijt eerst in den aanvang uwer bediening ; jeugd, geestkracht, voorzichtigheid, geleerdheid en godsvrucht, alles, wat in deze moeilijke tijden noodig is, bezit gij. Vlucht derhalve ; houdt u echter in den omtrek op en dat alles, hoewel gij onzichtbaar zijt, uwe tegenwoordigheid ondervint, de goeden om zich gerust te stellen, de boozen om in hunnen misdadigen slaap gekweld te worden. Er zullen altijd kinderen te doopen, huwelijken in te zegenen, zieken te vertroosten en te bemoedigen wezen. Wij weten niet hoelang de heerschappij van den goddeloze dueren zal ; maar hetgeen wij wel weten, is, dat die heerschappij zal voorbijgaan en dat wel spoedig ; wij hebben daarvan de

DE BEUKENHOEVE.

(Vervolgt.)

VII.

DE HEERSCHAPPIJ DER BOOZEN.

Ongeluksdagen waren aangebroken.

Een adem van goddeloosheid en dood blies over Frankrijk ; de allerchristelijkste natie, de prooi geworden van een klein aantal eerzuchtige diepverdorven mannen, bewoog zich koortsachtig gelijk een krachtige zieke onder het geweld van eene onlijdbare pijn. In de groote steden, voornamelijk te Parijs, hadden, naar men zeide, monsterachtige dingen, misdaden plaats, waarvan de enkele gedachte iemand eene koude rilling door de leden joeg.

Eerst vertelde men het geweld dat men den koning en de koninklijke familie had aangedaan ; achtervolgens kwamen later de berichten van de vlucht van Lodewijk XVI, zijne gevangenschap en zijn dood ; eindelijk moest men dan toch de oogen openen en aan de ontzettende werkelijkheid van de regering der boozen gelooven, toen men den godsdienst, tot zelfs in onze eertijds zoo rustige, afgelegen streken zag vervolgen.

Alras werd het eene misdaad zijne plichten te vervallen, God te gedenken. Hem te bewijzen, wat de dankbaarheid vordert, Hem te vragen, wat onze zwakheid behoekt.

De booze neigingen, die de erfzonde gelegd heeft in het diepste des barten van ieder mensch, waar de godsdienst ze gevangen houdt, begonnen te ontwaken en zich onder des te vreeslijker trekken te openbaren, daar zij zich vrijelijk in het volle daglicht kon vertoonen. Eer, rechtvaardigheid, godsdienst, waren slechts ijdele woorden, waarmede sommige lieden den spot dreven, die